

מה הסס כולנו לחיובא. שאף התולדות נגעים הן וכשיטרה מביא עליהן קרבן טהרה: **וכי לא מחייב ר' ישמעאל לשעבר קרבן.** קאמר ובשוגג אבל מלקות אם הויד והסתר בו חייב מחייב ומתמתין במזדבן קמיירי ומלקות: **וכדרכא.** כלומר ואלו שאין בו מעשה הוא ואין לוקין עליו על זה לוקין כדרכא דפס"ג (פא.) אמרין שלוקין על

כדרכא דבפ"ג [בא] אמרינן שלוקין על שבעת שוא וילפינן מבי לא ינקה ה"ה הוא דלא ינקה אבל ב"ד מתקין אותו ומנקין אותו ופרכינן עלה אשכחן שבעת שוא והוא נשבע לשנות את הידוע כגון על הנפש שנתנו אשה ועל האבן שהוא זהב [תקומט]. דשוא משמע דבר שאינו של כלום כמו (ישעיה ה) מושבי העון בחצלי השוא שבעת שקר מנא לן שבעה שאינו ניכר אם אמת אם לא ואמר' לשוא לשוא ב' פעמים אם אינו ענין לשבעת שוא מזהו ענין לשבעת שקר ואמר רבא התם [בא]. הך שבעת שקר דקא מרבינן מרבייא דלשוא לשוא לא רבתי תורה אלא לשקר דלשעבר כגון אכלתי או לא אכלתי שמעשה שנשבע יצאנה שבעה מפיו לשקר דומיא דשבעת שוא דלחיי אפקה בלשון שוא למימרא דבלשעבר קמיירי מה שוא לשעבר נשבע לשנות את הידוע עבר את השבעה משיאמה מפיו: **בשלמא אכלתי ולא אכלתי.** כלומר הן ארבע לא משכחת לא דשלמא עין שמים לשעבר לקי כדרכא ועל לא אוכל ואכל נמי לקי דלאו שיש צו מעשה הוא דשעשה אשכח עבר על לא תשבעו) ואכלה מעשה הוא: **אכל ואכל לאו** **שאינו בו מעשה הוא.** שמאליו יושב ואינו אוכל ועובר על השבעה ושבעה שאינה לשעבר לא איתרבי מלשוא לשוא ב' פעמים דהא אמרינן דומיא דשבעת שוא ריבמה: **קסבר רבי ישמעאל.** בכל התורה כולה לאו שאינו בו מעשה לוקין עליו ואין צריך לרבות: **קשיא היך דאלו הן הלוקין** בו' לא גרסינן ותלמיד טועה שהוקשה לו כתבה בגליון ספרו קשיא לי הך דאלו הן הלוקין ומתנוה סופרים בגמרא ותלמידי טעה שאינה קשיא דההיא לאו רבי ישמעאל גופיה אמרה אלא סוגיא דגרמא פרהה (הסא) דיליף לר' ישמעאל מלקות מאס לא תשומר לעשות את כל דברי יגו"ה

צו מעשה נמי ומשינן לעשות כחיד וקשיא ליה לאחוז תלמיד דהוה
 ליה לשנויי ההם איז הכי נמי לר' ישמעאל לוקין אלאו שאין צו
 מעשה ולא קושיא איז דהא דאמרין הכא לר' ישמעאל לוקין אלא
 מיתוקמא דעל כרחק שבקין לא אורחא שבוף שמעמין [לחקם]. ומקו לא
 ממניי רבי היא ולקרבן: אי הכי. דממניי במלקות וסתם לן לאו
 שאין צו מעשה לוקין עליו קשיא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן: **דאמרי**
סרוויכו אין לוקה. ומ"מ חולקין בטעמו של דבר טעמא דיהיב
 מר לא יהיב מר ומר לית ליה טעמא דמר ולקמן מפרש פלוגמיהו:
סמא אחרינא אשכח. דאין לוקין על לאו שאין צו מעשה:
הסמא בטהור. בפסח טהור וכשר: **השוכר.** את העלם
 בטמא אינו כופה את הארבעים. והמותר בטהור אפילו בטהור
 וכ"ש בטמא: **וממאי.** דהאי סמא רבי יעקב היא דאמר טעמא
 דהמותיר אינו לוקה משום לאו דאין צו מעשה הוא: **אחר לא**
העשה. אם מותר ועצרת על לאו באש תשרפנו נתקו הכבוד
 בעשה זה מעומדן של שאר לארין לומר זה ענשו ותקפת
 עבירתו שירשפנו: **לא מן השם הוא זה.** לא מטעם זה המלקות
 בטל צו אצל כל עצמו אין צו מלקות לפי שאין צו מעשה:
 אינו

[לאן] שאן (בה) אבן
משה (דודא) אבן
חייב. ופרקינן ר' ישמעאל
לוקח עליו שאין בו משה
בשבב מחייבין ר' ישמעאל
בלאו שאין בו משה
ללקוח. גרסין תחלה
מדרה אמר ר' יוחנן ר'
יחיהו רחמנא ממוסר ר' יוסי
לגלילי כל זמן שאין בו
משה לוקח עליו ושאין
בו משה אין לוקח עליו
חזן חזן תנשבע והימיר
והמקלל את הכורזים שם
ז' דאי לא תימא דמי
קסאי ר' ישמעאל אדר'
ר' ישעאל לא אמר אלא
שאין בו משה לוקח
עליו ובתחלה מכות ר'
ישמעאל תנא תהוי ר'
אמר לא שאין בו משה
לוקח עליו אמר
טעמא לעשות את כל
דבין יהודה הווא חביב
אוקשנין קורן דריוקמא
מתני' והכא ר' יוחנן
אמר רחמנא דהכתי' לא
שאין בו משה לוקח
עליו ואמר ר' יוחנן
כל סתם משה הלכא
כחודיה איבר ר' יוחנן
בשבב שאיל ככו זה
היום ועבר היום ולא
אכלה אינו לוקח משה
דהוא לוי לא שאין בו
משה וכל לא שאין
בו משה אין לוקח
עליו. ופרקינן ר' יוחנן
סמחא אחרנא אשכח
דנתן כפרז צילין
לא תפס כללא המותר
בפסח מהוהו אינו לוקח
עליו. וגמירי וימצא דא

המוחית משום לא מוחירו ולא סוּבַר בְּמִמָּה מִשּׁוּם לֹא מִשְׁבְּרוֹ (שם טז). ליתן עֶשֶׂה אֶחָד לֹא אֵין לִקְוֶה עָלָיו, דְּמִשְׁמַע וְיֵי הֵיא תִקְנֶתָּ, אִם מִעֲבֹר עַל הַלְלוֹ עֶשֶׂה זֹאת וּמִיִּנְיָן, וְעֵד לֵדָּה דְּמֵי לוֹ (שם). לומר שאין לִקְוֶה עָלָיו. שִׁמְשַׁע זֶה עֲנֹשׁ שֶׁ לֹא, שֶׁאִם הוֹמִיר יִשְׁרָפוּ וְיִפְטֹר אֲחֵרֵי תִקְנֶתָּ וּכְפָרָתָּ עַל עֲצִיבַת הַלְלוֹ (סוֹבֵחַ ט).

[illegible]

עשה. כל לאו שניתן לעשה
או דחסימה שהמלקות נסמך
(והדרין גס) שהעשה האמור

אבל אוֹבֵד וְיָא אבֵּי אֵלִי. דלמעט אכלתי ולא אכלתי לֵא
אחי כדאמר צ"ג (לקמן דף עא: ושם) דקאי צלהס למעט
הנבא ולא אזורק חרב חייב לכו"ע והלא (מ"ב) דמי
שצד בעל המזבח דהא קמי' לו הכס (דף עב:) צרישא דקר' ממני
וא"ת היכי דייק מהבא דלאו שאין זו

מעשה אין לוקין עליו למא' טעמא
משום דהוי התרתא ספק וי"ל דמשמע
ליה דפטור אפילו נשבע על הכרח
והקוין וי"ל והתברר בו שבעת זריקה
ומייהו הא נמי חשיב התרתא ספק
למ"ד ביטול ולא בטולו דחשיב התרתא
ספק אפילו שיצר כנפיה בפי' בתרא
דמכות (דף טו: ושם) א"נ אינו חושש
רק למחול דלא דפליג אמנתי' וא"ת
ומנלן דפליג תנא מנתי' דהכא
איירי בזורק ככר לים דהוי התרתא
ודאי (ב) ולעולם תרוייהו ספירה להו
דלוקין על לחו שאין בו מעשה אמנתי'
דפ"ג (לקמן דף ס:) איירי בהתרתא
ספק וי"ל דמנתי' דמנתי' ליה דאיירי
מנתי' דלקמן (שם) וכן מייחי לעיל
שפיר מנתי' דמוחיר בטורח אע"ג
דאיכא למימר דפטור משום דיש בהן
התרתא ספק דמנתי' אייתי ראייה
דפליג תנא אמנתי' דבכאי טעמא
דפטור מוחיר בטורח יש לפטור הן
דמנתי' וד'הדר סבר לאי שאין
בו מעשה אין לוקין עליו וא"ת

דברים אלו טריפות וחולין דף פ"ג
 פריך לה' יוחנן דאמר הלכה כדברי
 האומר כפית והא"ר יוחנן הלכה
 כסתם משנה ותנן גיטלה הכזב והא
 נשתיר ממנה כלום ומאי פריך והא
 סתמא בתרא עדיף וי"ל דאלו
 טריפות אלו כשירות חדא קמיתא
 היא ולא שייך למימר בהו קמיתא
 ובתרייתא והא"ר יעקב דלורילי"ט
 מירך דה"פ והא"ר יוחנן הלכה כסתם
 משנה ע"כ סתמא דאלו כשירות לאו
 סתמא מעלייתא היא דאי סתם גמור
 הוא אמאי הוצרך לפסוק כוותיה
 והא"ר יוחנן חדא ויזנת דהלכה
 כסתם משנה(ע) **מראיתא** נגעים
 באי מלקות **איבא** ואין לומר כגון
 אם התרו בו שלא ליתנם למקדש
 וינכסם לא שלא ללכוז בשר קודש
 ואכל דא"כ היינו ידעיות הטומאה
 ואם התרו בו שלא ליתנם כמחנה
 הא אמר בפרק אלו דברים (פסחים
 לקי שהכותב נתקן לעשה דכתיב דד
 יתח דיש קרנן לאחר שנטהר מנגעו:
 ונא דאין לוקין אלא על קציצת ד'
 ת דפ"ר ר"ח דמילין (שבת דף קנב:
 ת נגעים טהורים דלין לרעת דוחה את
 י דלתי עשה דעבודה ודחי לאו דקוץ
 התינה נגעים טמאים נגעים טהורים
 אקציצת נגעים טהורים ואומר ריב"ז
 מראות וטהורים קאמר כגון דעמד
 יר ייה טהורה לפי שאין מוחלט ודמי
הא לאו הכי מתוקמא בר"ע קשה
 ויה סבר ר"ע לאו שניתן לאהרסת מיתת
 ומני' שפיר בר"ע ולא הוה קשיא ליה
 ממני' דאטעריך למימר דקבר תנא
 מיתת כ"ד לוקין עליו וי"ל דקשיא
 מראות מיבעי' ליה אבל כרבי ישמעאל
 ליישב אי הכי דפריך אמאי מוקי כרבי
 סבר ר"ע לאו שאין בו מעשה לוקין
 גמר ממוילא ש"ר ועדים וזוממין דאמר
 מא סבר כרב דימי דאמר בפ"א (לקמן דף
 נה קאמר לעיל דלקי עליו אחי שפיר:
 ועלם

ממתינתן איירי למלקות כדמסיק בחר הכי אי הכי ידעיות
 וזנתי איירי בין לקרנן בין למלקות והשחא אמי שפיר די
 א"ש כדפרישית: **רבי עקיבא** גמי ודמלקות. וא"ת אי
 ל ויחי מצי סבר דלוקין עליו והא למ"ד לוקין עליו משום
 ממזין קנסא הוא לא מצי גמר דאיכא למימר שכן קנס וי"ל ד
 לקי עליו מלא ינקא ולמאי דפרישית לעיל דלוקא גבי ש

בז א מיי פיי"ח מהל' סנהדרין הלכה ב:
יז ב מיי פיי"א מהל' שגגות הלכה א:

[illegible][illegible]

מסורת הש"ס

חורבן אור השמלה

עולה ויורד ונעלם ממנו והוא עמא (ויקרא ה) ונעלם ממנו והוא ידע
(שם) קנה דוקא לנצימר מיהיה על העלם עומאה הוא חייב ואינו
חייב על העלם מקדש ואידך קרא ימירא הוא לדרשא הטל הוא ידע
בין מרי ונעלם ודרוש דלאחר שסתייה ידיעה נעלם. ולמזמר דרנני
ידיעה בתחלה וידיעה בסוף לא

זריכה קרא דלי לא ידע שחטא אלא
לייתי קרבן: **מכלל שידע**. לקמן (ה)
מפרש לה: **אי"ז מה פ"ל כו'**. אלא
כ"י אכלס מוקדם נמי מחייב
ישמעאל: **דדרש רבינו ומיעוטי**
מדרשא דרבינו ומיעוטי נפקא ליה
בפ"ג (לקמן כו). שלא היה דורש את
המורה במשמעות כללות ופרטות אלא
במשמעות רביון ומיעוטין. ובגין
שזעות הכי דרש נפש כי משבעה
ריבה כל השזעות להרע או להטיב
מישע את הריבו ולימדם שאינו חייב
אלא על הדומה למיעוט שיהא להבא
כמותו ולא דדרש ליה במשמעות
כלל ופרט דנימא להרע או להטיב
פירושו של כלל הוא ואין לך להביא
זו אלא הוא לבדו הרעה והטובה ולא
שאר דברים ואפילו להבא שאלו
הרעה והטובה שכלל הדברים המורה

ומאמר מעט מעט
אלי ופרטי ופרדיו מבן
חמישת שקלים פרט
ופרט וכלל אי אתה
הה הפרט מפורש דבר
אף כל דבר המטלטל
עושה שאינו מטלטלין
קרקעות יצאו שמורות
ונפן ממון א"ל רבינא
גוי ומיעושה והא רבי
אמר מרצע אין לי אלא
סול והסירה המחט
ולקח' כל דבר שגלגלה
הודה רבי אומר מרצע
מתכת אף כל של
קא מיפלגי רבי דריש
י בר' יהודה דריש
רבינו

וְלֹא מֵיַעַט הַמֵּיּעוּט אֲלֵא דְבַר אֶחָד הִרְאִי לְהוֹצִיא מִן הַכֹּלל הִיא יוֹתֵר
 מִן הַכֹּל וְרַעֲיָה הִיא דְרִישׁ פֶּסֶק [לְקַח מִן] לֵהֲלִי כִי תִשְׁבַּע וְאִינוּ מִמַּעַט מִן
 הַמֵּיּעוּט אֲלֵא נִשְׁבַּע לְנִטֵּל אֶת הַמְּזוּזָה. פֶּרֶט הוּא לִשׁוֹן פִּירוּשׁ לְפִיכָךְ
 כָּלל וּפֶרֶט אֵין בְּכָלל אֲלֵא מֵה שִׁבְעָרֶט. מֵיַעוּט אִינוּ פִירוּשׁ אֲלֵא מִמַּעַט
 חֵם מִשְׁמַעוּת הַנִּתְקַנָּה מִמַּשְׁיִיר אֶת כֹּל הַדּוּמָה לְמַעֲשֵׂה כִּי מִפּוֹרֵשׁ
 בְּקִנְיָדִירִין בְּפֶקֶד גִּמְלָה הֵדִין (דף מו.) גִּבִּי וְהוּמָה וְתוֹלֵת וְלִמְדוּם (כא) דְרִישָׁה
 וּמֵיַעוּט לְחֻדוּיָהּ מִצִּיא כֹל כַּעֲשֵׂי הַפֶּרֶט בְּלֵא דְרִיבֵּיא בְּתַרְיָה. וְרִבִּי נָמִי
 דְרִישׁ רִיבֵּיו וּמֵיַעוּט כְּלוֹמֵר שְׁמַעֲיָ לִיה עֲלֵמָא שְׂדוּרָא אֶת הַמְּזוּזָה
 בְּשִׁמְעוּתָהּ רִיבֵּיו וּמֵיַעוּט וְלֹא בְּשִׁמְעוּתָהּ כָּלל וּפֶרֶט: **חֻץ מִן הַשְּׁטָרֹת.**
 הִיא חֵיב לֹא דְרִישׁ בְּשִׁטְרָה אֵין סְלֵעִים וְנִתָּן זֶה אִתּוֹ שֶׁטֶר לִכְתֹּב
 פִּירוּשׁ בְּכָל אִינוּ פֶּרֶט אֲלֵא בְּשִׁטְרָה כִּי דְרִישׁ פִּרְדִּין. וְרַבְּנָן פְּלִיגֵי עֲלֵיהּ
 בְּתַמָּי' בְּתַמָּסָה בְּכֻדוּתָהּ (דָּתָן אֵין פִּרְדִּין לֹא בְּעֲבָדִים וְלֹא בְּשִׁטְרֹת
 וְלֹא בְּקִרְקָעוֹת: וּפְדוּיוֹ. כָּל דְּבַר מִשְׁעָה: **פֶּסֶדָה חֹזֵר וְכָלל.** וְאַעֲ"פ
 דְּתַפְסָדָה וּפְדוּיוֹ גִּבִּי הִדְדִי כְּתִיבִי וְהִדֵּר כְּתִיב עֲבֵרְכָךְ כֶּסֶף אִיכָא
 מִלֵּא דְקִרְיָרָא לְהוֹי' בְּשִׁמִּי כָלּוֹת הַקְּסוּמִין זֶה לֹא וְהַפֶּרֶט אֲחִירָהּ
 הֵטֵל פֶּרֶט בְּיָיִהָס דְּוֹנָס כָּלּל וּפֶרֶט וְכָלּל: **שְׁהוּקָא לְקִרְקָעוֹת.**
 הַתְּמַלְתָּם אֲשֶׁר וְגו' (וְיֹרָא הֵן): **אֵין גּוֹפֵן מִמּוֹן.** הַיִּידִיר אִינוּ שֶׁ
 כְּלוֹם וְאִינוּ עוֹמֵד אֲלֵא לְהִיאָה שֶׁנִּי: **וּמֵיַעַט עֲשׂוּרֹת.** שֶׁנִּי לְרִאשִׁין לְמַעַשׂ
 יוֹתֵר מִן הַכֹּל שֶׁאֵין מִמּוֹן: **הַסּוּל.** חֲמִיכָה עִץ חֲדוּדָה: **הַסִּירָה.** קוֹץ:
הַמִּכְכָּה. חֶרֶט שְׁקוּרִין גְּרִיפִ"א: **דְרִישׁ כָּלל וּפֶרֶט.** וְלִקְחָה כָּלל מִלֵּעַ פֶּרֶט
 וְנִתָּן בְּזִמְנָה כֹּל דְּבַר הַנִּתָּחַן חֹזֵר וְכָלל מֵה הַפֶּרֶט מִפּוֹרֵשׁ שֶׁל מִתְחַת וְכו':
 רִיבֵּיוֹ

7תנח

הגהות הב"ח

גליון הש"ס

מוסף רש"י

[illegible]

ה

ב א מ" פ"ב מהל' סוטה
הלכה ח סמג עשין מה:

ידיבויי ומיעוטי. אין הפרט
פירושו של כלל שטאמאר אין
שכלל אלא מה שבפרט, אלא
למעוטי הוא בא, לפי שכלל
היה מרבה את הכל וכל
המיעוט אחריו לומר בזה
כיוצא בו כללתי לך, הילכך
לא חזר וכלל הייתי
מביא כעין הפרט ובי חזר
רבה רבה הכל ולא מיעט לך

[illegible][illegible]

מוזו שנסתרה בין בלחמה (שם)
יציאות הואיל ומוציא מרשות
והכנסה דעצל הבית, ובפרק
למחנה ליה, ויום השבת היה
שם שבת (שם). שהן ארבע.
מן הכנסה, והואל והכנסה
סוד ואם עשה פטור, כדילוף
יציאות תרתי הויין.
של בעל הבית דקחשיב ליה
חיובא. שזכינו מהן שנטמא
חיובי מאי ניהו יציאות.

דלתא רבי ר' ישמעאל^א במים במים שני עקמים ב' / ממה דר' ישמעאל תני ב"ג מדות הסורה נדרשת והא איכא טפי הק מדה דשני כללות הסמוכי דדרשין ברציה ומיעט:

בשבושות וסבי ל^ה בר' עקיבא וצא סבר ל^ה וימניו ללא

צעי למימרה הכי צפרק כסיוי הדס
(חולין דף פה:) גבי רבי חיאל דנפל
ליה טעניכה צימתי' וא"ל רבי לא ונחור
ופריך ולימא ליה לא וטורף דהא רבי
ראה דבריו של ר"ש צימסיי הדס
ושאנס צלשון חכמים דשחיטה שאינה
ראויה לא שמה שחיטה ולא צעי
למימרה מני לה ולא סבר לה:

ונעלם מעיני אישה מכלל דה"פ ידעיה מעיקרא. י"מ דה"ל ידעיה שנטמאת דהכי משמע קרא שזכר איש אותה כשכח זרע ונעלם וגו' וקשה לפירוש זה דהכי דמיא כשנתה השקלה נזכר מן הטומאה למה משקה אותה ואם אינו נזכר אחריי משקה אותה הא בעינן ידעיה מעיקרא והוא סבור שלא יסיה לו ידעיה טעילה ונזכר לו לישא דהיינו

כשלינו מוכר ומ"מ משקם אותה מספק דע"י השקאה יחברר אם היטה לו ידיעה מעיקרה או לא ולפי המפרשים דיוגלס קרי אסתירה מיירי שפיר דבשעת השקאה זכור מן הסתירה אבל מ"מ קשה אמאי חשיב ליה אין מנוקה אם לא שחש עליה משנסתרה וי"ל כיון דשכח מוכיח שלא הקפיד ולא חשיב מנוקה

מעתה לדפניו חינו מזהה חפון צניח
ובנותיו חן מיס בודקין את אסמו
כדלחלן צפ"ר דסוקה (דף קמ)
וואמר נמי החס אס אחס מקפידין
על עזמכס המיס בודקין את
נשותיכס: **ידיעת** בית רבו
שמה ידיעה. אף על פי שדבר רבו
לא נעלס ממנו שגס עמה ידיע כן
ולא אחי למעוטי אלא חינוק שגשגה

וכן בקטטה וידע שאם נעממה אפרו
וגבי יורה נמי אף: בשעת העלמה
נמי יודע שהיא נעלם: **אמר** ר' ש
רבי פפא זאביי והא תנן ב' מי
איבא דלית ליה ידיעת בית רבי.
ה"ה דה"מ למיפוך אלא דלרש
מקלל דונעלם לידעת בית רבו וכו'
איכל דלית ליה ידיעת בית רבו:
שתיים שהן ר' בפנים הכל פ'
בתינוק שנשבה לבין
יציאות שבת שתיים
הכא דתנא שתיים
בפנים ושתיים שהן
הכא דלאו עיקר
יציאות יציאות תרתי
נעשים קתני מה
אמר ר' פפא התם

לא תני חיובי מאי
מאה ושתיים דהכנסה
צאה קרי לה מומאי
דתנן
הואה והכנסה לחיוב של צעל הבית העומד בפנים שהן ארבע
ס והואה לחיוב והואה לפטור שהן ד' הכנסה לחיוב ודפטור
! ממני' דהכא שהם ארבעה דעני ודבעל הבית שהן ד' הכנסה
דש קבוע' או כריכ"א ואין להאריך ואין להקשות אפ"ר הכנסה
דפטור והואה והכנסה דהכנסה דליחא ליה למימנע הכי כדי

האריך ועו"ל שמים שהן ד' צפנים היינו חייב שחייב ומציא קרבן צחוק היינו פטור: **ומאי** שנה הבא דתני שמים שהן ד' ותו נגעים קמי כולהו לחיובא וע"ל דשפיר הוה דומיא דמראות נגעים ד' נגעים איז לו להניח מלפרש דמי שנת אצל צמר דמסקי דהכא **אבות** תני תולדות לא תני. אע"ג דממראות נגעים תני אבות ואות קתני. לפי הפסע שמעע דלא פריך אלן אהך דהכא משום דלא ידמי שמכחם לא צהולאט גיראד ד' שכן ד' לבעל הצית וכן לעני היכי שמומר דמשמחם כל הני צהולאט:

מי

רִיבּוּי וּמִיּוֹעוּט. וְרִיבָה הֵכֵל וּמִיּוֹעוּט קָם הֵי מִפְרָשׁ לֵה בְּקֹדֶשׁ [בְּאֵל] : גְּבִי פִדְיוֹן הֶבֶן לֵהכִי דְרִישׁ לִיָּה בְּרִיבּוּי וּמִיּוֹעוּט מִשּׁוּם לֵאמֹר
הִפְרַט בֵּין שְׁנֵי כְלֹלוֹת : דְּרִשְׁנָא דִּבְי רַבִּי יִשְׁמָעֵאל. בְּאֵל טְרִיפוֹת
[מִחוּל] מֵאֵל. לֵאמֹר מִנָּה דְרִישׁ חָזַק אֶמְלֹךְ מִכָּל אֲשֶׁר בְּמִים כָּלל בְּמִים

ריבוי ומיעוט אין בע
והכא היינו טעמא כו
דנתנא דבי ר' ישמעל¹⁶
פעמים אין זה כלל ו
ורבנא אמר רבינא כדא
שאתה מוצא שתי כו
הטל פרט ביניהן ודו
דאמרת רבי כללי ופר

קשיא שבועות אלא
דר' עקיבא וליה לא
מנין שאינו חייב אלא
בתחלה וידעיה בסוף
ונעלם ונעלם שני
אומר אינו צריך הרי ה
עושה ודני דני דני דני

מה ת"ל ונעלם (6) לך
ועל העלם מקדש: א
שידע מאי משכב: א
והיא עלומה ממנו א
גבי סוטה דכתיב ונע
דהו ידע מעיקרא אי
מיא והא תניא ונק
ההיא תשא את עונה

מֵעוֹן הַמַּיִם בּוֹדֵקִין
מִגּוֹקָה מֵעוֹן אֵין הַמַּיִם
גְּבִי תוֹרָה דְּרֻכִּיב⁵
וּמֵעוֹן הַשָּׁמַיִם נִסְתָּר
יֵאֵר⁶ בֵּיהַ וְהַכְּתִיב
דָּמָה אֲבִי קֶסֶר רַב
יִדְעָה אֵל רַב פֶּאָר
בְּהַ יִדְעָה בַּתְחֵלָה וְיִ

אֵיכָא דְלִית לִיה יְדִיעַת בֵּית רַבּוּ א"ל אֵין מִשְׁכַּחַת לֵה
הַנּוֹכְרִים: יְצִיאוֹת שַׁבַּת שְׁתֵּים שְׁהֵן אַרְבַּע: יִתְנֵן הַתַּנִּי
אַרְבַּע בַּפְּנִים וּשְׁתֵּים שְׁהֵן אַרְבַּע בַּחוּץ מֵאֵי שְׁתֵּי
ד' וְתוֹ לֹא וּמֵאֵי שֵׁנָא הַתַּם דְּתַנִּי שְׁתֵּים שְׁהֵן אַחַר
וּתְּוִמִּי וְאַחֲרַבַּע בַּחוּץ הַתַּם דְּעִיקַר שַׁבַּת הוּא תַנִּי אַבּוּת
שַׁבַּת הוּא אַבּוּת תַנִּי וְתוֹלְדוֹת לֹא תַנִּי אַבּוּת מֵאֵי
וְכִ"ת מִזֶּה לַחֲזִיב וּמִזֶּה לַפְּטוּר וְהָא דּוּמִיָּא דְּרַבִּי
בִּלְהוּ לַחֲזִיב אִפֵּי הַבָּא בִּלְהוּ לַחֲזִיבָא אֲלֵא
הַתַּם בִּלְהוּ לַחֲזִיבָא אִפֵּי הַבָּא בִּלְהוּ לַחֲזִיבָא אֲלֵא

רעיקר שבת תני חיובי ופטורי הכא חיובי תני ופטורי
 גינהו "ציאות" "ציאות תרתי הוא דהויין שתיים דהו
 יהא "ציאות קתני אמר רב אשי תנא הכנסה נמי

לקצר פשט עני ידו לפניו או שנטל כו' והואלה והואלה היה צריך
לעלות עליהם בפנים בעזרה דהיינו ב' הולאות וב' הכנסות ושמים שהן
למא. וא"ת ולשני דהכא לא מצי מני כי התם משום דדומיא דמראו
הואיל ואיכא בכו ד' לחיובא והר"ר משה פירש משום דומיא דמרא
אלא עיקר שבת הוא פריך שפיר והא דומיא דמראות נגעים קמני
ותולדות התם משום דאי אפשר למציא ב' שהן ד' בענין אחר: וזה
תני פטורי אבל אהיהא לשבת תנאי חיובי ופטורי יחאלי ליה ותמיה
ומפרש א"ל להשתא אפי' אכל פטור רב

1. *Journal of the American Medical Association*, 2000; 283: 2689-2695.

חורבן אור השלם

1. את זה תאכלו מכל
אשר במים כל אשר לו
אסור וקשקשה במים
ובחיים ובהם אתם
יורקו י: ו
2. וכל נפש אשר תכל
דבר טמא או גבולת היה
טמאה או גבולת הדקה
טמאה או גבולת שרץ
טמא ונעלם מיניו ודוא
טמא ואש: או כי יגע
בטמאת אדם לכל טמאתו
הוא טמא גם ונעלם
טמא ודוא י: ואדם:
3. ויורה ה: ו
4. ושבב אתה חשב
ורע ונעלם מעיני אישה
נחתרה ודוא טמאה ועד
אין לה ודוא לא נטמא:
מבדרי ה: ו
5. ונקח האיש מעון
והואש הדוא תשא את
המבדרי ה: ו
6. ועלמל מעיני כל לו
ומעון השמן וטמא:
איוכ כה א
7. איוכ כה א
8. איוכ כה א
9. איוכ כה א
10. איוכ כה א
11. איוכ כה א
12. איוכ כה א
13. איוכ כה א
14. איוכ כה א
15. איוכ כה א
16. איוכ כה א
17. איוכ כה א
18. איוכ כה א
19. איוכ כה א
20. איוכ כה א
21. איוכ כה א
22. איוכ כה א
23. איוכ כה א
24. איוכ כה א
25. איוכ כה א
26. איוכ כה א
27. איוכ כה א
28. איוכ כה א
29. איוכ כה א
30. איוכ כה א
31. איוכ כה א
32. איוכ כה א
33. איוכ כה א
34. איוכ כה א
35. איוכ כה א
36. איוכ כה א
37. איוכ כה א
38. איוכ כה א
39. איוכ כה א
40. איוכ כה א
41. איוכ כה א
42. איוכ כה א
43. איוכ כה א
44. איוכ כה א
45. איוכ כה א
46. איוכ כה א
47. איוכ כה א
48. איוכ כה א
49. איוכ כה א
50. איוכ כה א
51. איוכ כה א
52. איוכ כה א
53. איוכ כה א
54. איוכ כה א
55. איוכ כה א
56. איוכ כה א
57. איוכ כה א
58. איוכ כה א
59. איוכ כה א
60. איוכ כה א
61. איוכ כה א
62. איוכ כה א
63. איוכ כה א
64. איוכ כה א
65. איוכ כה א
66. איוכ כה א
67. איוכ כה א
68. איוכ כה א
69. איוכ כה א
70. איוכ כה א
71. איוכ כה א
72. איוכ כה א
73. איוכ כה א
74. איוכ כה א
75. איוכ כה א
76. איוכ כה א
77. איוכ כה א
78. איוכ כה א
79. איוכ כה א
80. איוכ כה א
81. איוכ כה א
82. איוכ כה א
83. איוכ כה א
84. איוכ כה א
85. איוכ כה א
86. איוכ כה א
87. איוכ כה א
88. איוכ כה א
89. איוכ כה א
90. איוכ כה א
91. איוכ כה א
92. איוכ כה א
93. איוכ כה א
94. איוכ כה א
95. איוכ כה א
96. איוכ כה א
97. איוכ כה א
98. איוכ כה א
99. איוכ כה א
100. איוכ כה א

(א) גם' ונעלם ונעלם לחייב
על העלם טומאה:

דעם "ד"ה ידיעת וכו' והוא
ידע שהרגיש. עיין לקמן דף
יד: מוס' ד"ה לו:

ופרקין רבי בעלמא בכללי

[illegible]

מכלל שהוא יודע. שאין
הנה ידיעה בתחלה והעלם
והא דתמן אין בה ידיעה
בבית רבו כלל. יציאות השם
ופרקין התם תני אבות וחול